

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžfk/9/2019
Identifikačné číslo spisu: 2017200167
Dátum vydania rozhodnutia: 28.04.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:2017200167.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a členov senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a JUDr. Ing. Miroslava Gavalca, PhD., v právnej veci žalobcu GOLDEN TOBACCO s.r.o. (sťažovateľ), so sídlom Vozokany 380, 925 05 Vozokany, IČO: 45 530 912, zastúpeného advokátom JUDr. Borisom Štanglovičom, Jarmočná 2264/3, Šaľa, proti žalovanému Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 100555175/2017 zo dňa 30.03.2017, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/35/2017- 59 zo dňa 16.08.2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a.

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred správnym súdom

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trnave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „správny súd“) podľa ust. § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania a následne zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 100555175/2017 zo dňa 30.03.2017.

2. V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že podstatnou žalobnou námietkou je spochybňovanie správnosti vyhodnotenia zisteného skutkového stavu konajúcimi orgánmi verejnej správy vo vzťahu k žalobcom uplatnenému právu na odpočet dane, zaplatenej na vstupe, v súvislosti s prenájomom výrobnéj linky na výrobu cigariet. Ťažisko žalobcovej argumentácie spočíva v tvrdení jeho dobromysel'nosti ohľadom osoby jeho dodávateľa zdaniteľnej služby, ako aj v tvrdení, že predložením daňových dokladov a nájomnej zmluvy o prenájme výrobnéj linky vyčerpal svoje dôkazné bremeno, ktoré ho zaťažuje pri preukazovaní splnenia zákonných podmienok nároku na odpočet dane z pridanej hodnoty podľa § 49

zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o DPH“).

3. Správny súd zistil, že správca dane vykonal u žalobcu rozsiahle dokazovanie. Formou dožiadaní a medzinárodnej výmeny informácií, v súlade s účelom sledovaným správou daní a výkonom daňovej kontroly (§ 2 písm. a/ v spojení s § 44 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „daňový poriadok“)), preveril reálny základ predloženej faktúry, a to u dodávateľa žalobcu, obchodnej spoločnosti Viktória B s.r.o., Zornička 913, Galanta, pričom z dôvodu existencie pochybností o realizovaní dodania predmetnej služby týmto dodávateľom, správca dane preveroval i reálnosť nadobudnutia predmetu nájmu žalobcovým dodávateľom od predávajúceho v Českej republike, INFERATO, a.s., Konevova 171/98, Ostrava-Hermanice, Česká republika.

4. Správny súd ďalej uviedol, že nebolo potvrdené dodanie výrobnéj linky od českého dodávateľa INFERATO, a.s. obchodnej spoločnosti Viktória B s.r.o., ktorá vystavila spornú faktúru za prenájom výrobnéj linky žalobcovi. Taktiež nebolo preukázané od koho žalobca linku skutočne fyzicky nadobudol. Správny súd v tejto súvislosti upozornil na rozporné tvrdenia ohľadne dopravy výrobnéj linky. Pravdivosť deklarovaného zdaniteľného plnenia je spochybnená tiež tým, že dodávateľ žalobcu - spoločnosť Viktória B s.r.o. neuhradila faktúry za nákup výrobnéj linky od spoločnosti INFERATO, a.s. a ani žalobca neuhrádzal faktúry za prenájom výrobnéj linky spoločnosti Viktória B s.r.o. Táto, z pohľadu správneho súdu, zásadná skutočnosť reálne spochybňuje nadobudnutie výrobnéj linky spoločnosťou Viktória B s.r.o. od spoločnosti INFERATO, a.s., a preto dodávateľ žalobcu nemohol následne predmetnú výrobnú linku prenajímať žalobcovi.

5. Správny súd sa tiež stotožňuje so závermi konajúcich orgánov verejnej správy, že žalobca reálne nevykonával podnikateľskú činnosť, čo preukazujú aj podané daňové priznania a vyjadrenia žalobcu. Z daňových priznaní žalobcu k DPH vyplýva, že za zdaňovacie obdobie marec 2014 - apríl 2017 vykázal základ dane len vo výške 26 262,54 eur, DPH 5 252,50 eur a deklaroval vlastnú daňovú povinnosť vo výške 2 782,99 eur a nadmerný odpočet vo výške 61 485,21 eur. V daňových priznaniach na dani z príjmov právnických osôb za rok 2014 a 2015 vykázal záporný výsledok hospodárenia za účtovné obdobie po zdanení spolu vo výške mínus 280 218,- eur. Uvedené preukazuje, že žalobca nemohol predmetnú výrobnú linku využívať na svoje zdaniteľné obchody, čím súčasne nebola splnená podmienka pre uplatnenie odpočítania dane, ustanovená v § 49 ods. 2 zákon o DPH, pretože na priznanie práva na odpočítanie DPH na vstupe je potrebná existencia priamej a bezprostrednej súvislosti medzi plnením na vstupe (prijatým plnením) a jedným alebo viacerými plneniami na výstupe. Z analýzy podaných daňových priznaní a z predloženého účtovníctva žalobcu je dôvodné uzavrieť, že žalobca nevykonával reálnu podnikateľskú činnosť, pretože vykazuje vysoké straty a len čerpá nadmerné odpočty.

6. Správny súd zároveň pripomenul s poukazom na ustanovenie § 24 ods. 1 daňového poriadku, že dôkazné bremeno preukazujúce uskutočnenie zdaniteľného plnenia leží predovšetkým na daňovom subjekte, pričom nemožno opomenúť, že cieľom uznaným a podporovaným šiestou smernicou Rady Európskej únie o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty je boj proti podvodu, daňovým únikom a prípadným zneužívaním práva na odpočet dane.

7. Za takejto dôkaznej situácie krajský súd konštatoval, že s prihliadnutím na kontrolné zistenia realizované za účelom preverenia pravdivosti žalobcom predkladaných daňových dokladov, resp. na verifikáciu žalobcom deklarovaného prijaté zdaniteľného plnenia, námietkam žalobcu nemožno prisvedčiť. Správca dane vykonal rozsiahle dokazovanie, vypočutím svedkov - konateľov dodávateľa žalobcu, dodávateľa prenajímateľa predmetnej výrobnéj linky, ako i prepravcov, ktorí mali realizovať prepravu výrobnéj linky v rámci obchodného reťazca, pričom zistené skutočnosti preukazujú, že prenajímateľ žalobcu spoločnosť Viktória B, s.r.o. predmetnú výrobnú linku nenadobudol, a preto ju následne nemohol ani žalobcovi dodať a prenajímať. Toto je zásadná skutočnosť, ktorá osvedčuje prijatý záver správca dane a žalovaného, že v danom prípade neboli splnené zákonné podmienky pre vznik práva na odpočítanie dane upravené v § 49 až 51 zákona o DPH. V tejto súvislosti ešte správny súd

udáva, že existencia výrobnjej linky nebola sporná, spornou bola otázka skutočného prenajímateľa, teda dodávateľa služby, pretože vierohodnými dôkazmi bolo objektívne spochybnené, že by žalobca prijal deklarované plnenie - služby od prenajímateľa uvedeného na faktúre, čo je jednou zo základných podmienok podľa § 49 ods. 2 písm. a) zákona o DPH na uznanie práva na odpočet dane za prijaté zdaniteľné plnenie od platcu DPH. Rovnako správne žalovaný v dôvodoch preskúmaného rozhodnutia doplnil ďalší dôvod, pre ktorý nemožno žalobcovi priznať právo na odpočet dane zo spornej faktúry, a síce, nesplnenie zákonnej podmienky použitia deklarovaného zdaniteľného plnenia na dodávky tovarov a služieb žalobcom, t. j. na jeho vlastné zdaniteľné plnenia.

8. Krajský súd preto žalobu podľa § 190 SSP (zákon č. 162/2015 Z.z.) ako nedôvodnú zamietol.

9. O trovách konania rozhodol podľa § 168 SSP a v konaní úspešnému žalovanému trovy konania nepriznal, nakoľko nevzhliadol dôvod na ich spravodlivé požadovanie a z obsahu spisu ani nevyplýva, že by trovy žalovanému vznikli.

II.

Kasačná sťažnosť, vyjadrenie ku kasačnej sťažnosti

10. Proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Trnave podal sťažovateľ dňa 16.10.2018 kasačnú sťažnosť podľa ust. § 438 SSP, ktorou sa domáhal zrušenia rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/35/2017-59 zo dňa 16.08.2018, resp. zmeny napadnutého rozsudku tak, že kasačný súd zruší napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy a vec mu vráti na ďalšie konanie.

11. V dôvodoch kasačnej sťažnosti uviedol, že podľa jeho právneho názoru, krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu. Sťažovateľ tvrdil, že existencia linky na výrobu cigariet a nájomnej zmluvy medzi sťažovateľom a jeho prenajímateľom zakladá právo na odpočítanie dane, nakoľko sťažovateľ preukázal vznik daňovej povinnosti a vznik práva na odpočítanie dane zo služby. Poukázal pritom na ust. § 19 ods. 2 zákona o DPH v kombinácii s § 49 ods. 1 zákona o DPH.

12. Pochybnosti súdu o nadobudnutí predmetu nájmu nie sú voči sťažovateľovi relevantné, nakoľko sťažovateľ nemá nijakú možnosť tieto vzťahy predchádzajúce prenajatiu predmetnej linky na výrobu cigariet skúmať a overovať.

13. Sťažovateľ tvrdil, že počas daňovej kontroly riadne predložil všetky listinné dôkazy, ktorými vydokladoval a dokázal splnenie svojich povinností, ktoré mu ukladá zákon o DPH, a to, že preukázal splnenie podmienok na odpočítanie dane z tovaru alebo služby. Má za to, že nie je možné trestať sťažovateľa za skutočnosť, že sa mu pri vynaložení podnikateľského úsilia nepodarilo uskutočniť obchody, ktoré pri prenájme predmetnej linky na výrobu cigariet uskutočniť plánoval.

14. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti zo dňa 15.11.2018 uviedol, že tvrdenia sťažovateľa sú v rozpore s právnym i skutkovým stavom. Podmienky pre vznik práva na odpočítanie dane sú upravené v § 49 až § 51 zákona o DPH, musia byť splnené kumulatívne, t. j. v prípade nespĺnenia ktorejkoľvek z nich, právo na odpočítanie dane nevzniká. Existencia predmetu deklarovaného zdaniteľného plnenia je len jednou z viacerých podmienok, ktorá musí byť splnená, aby vzniklo právo na odpočítanie dane. Ďalšou podmienkou vzniku práva na odpočítanie dane je, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené, a to práve osobou uvedenou na faktúre.

15. Žalovaný uviedol, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané nadobudnutie výrobnjej linky spoločnosťou Viktória B s.r.o., a preto táto spoločnosť nemohla túto výrobnú linku sťažovateľovi prenajímať.

16. Žalovaný mal bez pochybnosti za preukázané, že spoločnosť Viktória B s.r.o. predmetnú výrobnú linku nenadobudla a počas daňovej kontroly nebolo preukázané, od koho a akým spôsobom sťažovateľ

výrobnú linku skutočne fyzicky nadobudol do držby.

17. Žalovaný tvrdil, že sťažovateľ aj deklarovaný dodávateľ či subdodávateľ uvádzali nepravdivé tvrdenia, predkladali falošné doklady, menili a prispôbovali svoje argumenty vývoju dôkaznej situácie počas daňovej kontroly, čo potvrdzuje správnosť záverov prvostupňového orgánu i žalovaného. Na základe uvedených skutočností žalovaný navrhol, aby kasačný súd v zmysle ust. § 461 SSP kasačnú žiadosť ako nedôvodnú zamietol a sťažovateľovi nepriznal náhradu trov konania.

III.

Konanie na kasačnom súde

18. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd (ďalej aj „kasačný súd“) po zistení, že kasačnú sťažnosť podal včas účastník konania zastúpený v súlade s ust. § 449 ods. 1 SSP, bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 455 SSP preskúmal vec a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

19. Predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/35/2017-59 zo dňa 16.08.2018, ktorým krajský súd zamietol žalobu podľa ust. § 190 zákona č. 162/2015 Z.z., ktorou sa sťažovateľ domáhal preskúmania a následne zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 100555175/2017 zo dňa 30.03.2017, ktorým žalovaný ako odvolací orgán podľa ust. § 74 ods. 4 daňového poriadku potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Trnava č. 104348673/2016 zo dňa 23.11.2016, ktorým správca dane podľa § 68 ods. 6 daňového poriadku určil sťažovateľovi rozdiel v sume nadmerného odpočtu 2 500,- eur na dani z pridanej hodnoty, za zdaňovacie obdobie september 2014, teda správca dane znížil sťažovateľovi nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie september 2014 zo sumy 3 508,73 eur na sumu 1 008,73 eur, na základe neuznania sťažovateľom uplatneného odpočítania dane z faktúry č. 2014007 zo dňa 30.09.2014 v sume 2 500,- eur.

20. Predmetnou faktúrou sťažovateľ fakturoval nájom výrobnéj linky na výrobu cigariet od obchodnej spoločnosti Viktória B s.r.o.

21. Z obsahu administratívneho spisu mal kasačný súd za preukázané, že zamestnanci Daňového úradu v Trnave vykonali u sťažovateľa daňovú kontrolu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobia január až júl 2014 a september až december 2014. Na podklade jej výsledkov vydal Daňový úrad v Trnave rozhodnutie č. 104348673/2016 zo dňa 23.11.2016.

22. Kasačný súd mal z obsahu administratívneho spisu ďalej za preukázané, že daňovou kontrolou bolo zistené, že sťažovateľ si v zdaňovacom období september 2014 uplatnil odpočítanie dane za prenájom výrobnéj linky od spoločnosti Viktória B s.r.o., Zornička 913, 924 01 Galanta, na základe faktúry č. 2014007 zo dňa 30.09.2014, s dátumom dodania 30.09.2014. Základom dane bolo 12 500,- eur plus 20 % DPH, t. j. 2 500,- eur.

23. Prvostupňový správny orgán vo veci vykonal dokazovanie preverovaním dodania výrobnéj linky od českého dodávateľa INFERATO, a.s., Konevova 171/98, Ostrava - Heřmanice, Česká republika, pre spoločnosť Viktória B s.r.o., ktorej prenájom pre sťažovateľa spoločnosť Viktória B s.r.o. deklaruje.

24. Z obsahu administratívneho spisu kasačný súd ďalej zistil, že správca dane, na základe vykonaného dokazovania konštatoval, že sťažovateľ nevykonával reálnu podnikateľskú činnosť, čo preukazujú aj podané daňové priznania. Z daňových priznaní k DPH podaných sťažovateľom vyplýva, že za zdaňovacie obdobia marec 2014 až apríl 2017 vykázal základ dane len vo výške 26 262,54 eur, DPH 5 252,50 Eur a deklaroval vlastnú daňovú povinnosť vo výške 2 782,99 eur a nadmerný odpočet vo výške 61 485,21 eur. V daňových priznaniach na dani z príjmov právnických osôb za rok 2014 a 2015 vykázal záporný výsledok hospodárenia za účtovné obdobie po zdanení spolu vo výške mínus 280 218,00 eur. Uvedené, podľa názoru správcu dane, preukazuje, že sťažovateľ predmetnú výrobnú linku nevyužíval na svoje zdaniteľné obchody, čím nebola naplnená podmienka pre uplatnenie odpočítania dane, stanovená v

§ 49 ods. 2 zákona o DPH, a preto konštatoval, že sťažovateľ si uplatnil odpočítanie dane zo spornej faktúry neoprávnené.

IV.

Právne predpisy a právne názory kasačného súdu

25. V správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené, alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy, alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže, za podmienok ustanovených týmto zákonom, domáhať ochrany na správnom súde (§ 2 ods. 1, 2 SSP).

26. Správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom (§ 6 ods. 1 SSP).

27. Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia o postupe správneho orgánu je posúdiť či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj procesnoprávnymi predpismi.

28. Najvyšší súd SR po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi kasačnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Trnave, po preskúmaní napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu, nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení rozsudku.

29. Podľa § 3 ods. 3 daňového poriadku správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo pri správe daní vyšlo najavo.

30. Podľa § 3 ods. 6 daňového poriadku pri uplatňovaní osobitných predpisov pri správe daní sa berie do úvahy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre zistenie, vyrubenie alebo vybratie dane. Na právny úkon alebo inú skutočnosť rozhodujúcu pre zistenie, vyrubenie alebo vybratie dane, ktoré nemajú ekonomické opodstatnenie a ktorých výsledkom je účelové obchádzanie daňovej povinnosti alebo získanie takého daňového zvýhodnenia, na ktoré by inak nebol daňový subjekt oprávnený, alebo ktorých výsledkom je účelové zníženie daňovej povinnosti, sa pri správe daní neprihliada.

31. Podľa § 24 ods. 1 písm. a/ až c/ daňového poriadku daňový subjekt preukazuje

- a) skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov,
- b) skutočnosti, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňovej kontroly alebo daňového konania,
- c) vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť.

32. Podľa § 24 ods. 2 daňového poriadku správca dane vedie dokazovanie, pričom dbá, aby skutočnosti nevyhnutné na účely správy daní boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi

daňových subjektov.

33. Podľa § 24 ods. 3 daňového poriadku správca dane preukazuje skutočnosť o úkonoch vykonaných voči daňovému subjektu, ktoré sú rozhodné pre správne určenie dane. Nie je potrebné dokazovať skutočnosť všeobecne známe alebo známe správcovi dane z jeho činnosti.

34. Podľa § 24 ods. 4 daňového poriadku, ako dôkaz možno použiť všetko, čo môže prispieť k zisteniu a objasneniu skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane a čo nie je získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov, svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy a evidencie vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

35. Podľa § 2 ods. 1 písm. b/ zákona o DPH predmetom dane je poskytnutie služby (ďalej len „dodanie služby“) za protihodnotu v tuzemsku uskutočnené zdaniteľnou osobou, ktorá koná v postavení zdaniteľnej osoby.

36. Podľa § 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa ods. 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

37. Kasačný súd uvádza, že zákon viaže vznik nároku na odpočet DPH na kumulatívne splnenie podmienok uvedených v ust. § 49 ods. 1, 2 písm. a/ a v § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH. Zákonodarca z dôvodu zabránenia zneužitia práva požaduje, aby platiteľ, ktorý nárok na odpočet uplatňuje, preukázal existenciu podmienok, ktoré pre nárok na odpočet zákon stanovil. Pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené, tovar alebo služby boli reálne dodané (§ 8 a § 9 zákona o DPH), a to práve osobou uvedenou na faktúre.

38. V prejednávanej veci, na základe vykonaného dokazovania správcou dane, ktoré bolo zamerané na preverenie pravdivosti sťažovateľom predkladaných daňových dokladov a verifikácie sťažovateľom deklarovaneho prijatého zdaniteľného plnenia, kasačný súd konštatuje, že námietkam sťažovateľa nie je možné prisvedčiť.

39. Správca dane vo veci vykonal rozsiahle dokazovanie, a to vypočutím svedkov - konateľov sťažovateľa, dodávateľa sťažovateľa, dodávateľa tvrdeného prenajímateľa predmetnej výrobnéj linky ako aj prepravcov, ktorí mali realizovať prepravu výrobnéj linky v rámci celého obchodného reťazca. Zo zistených skutočností je nesporné, že deklarovateľ linky, spoločnosť Viktória B s.r.o., predmetnú výrobnú linku nenadobudol, a preto ju následne nemohol sťažovateľovi dodať a prenajímať.

40. Táto skutočnosť osvedčuje prijatý záver správcu dane ako aj žalovaného, s ktorým sa krajský súd správne stotožnil, že v danom prípade neboli splnené zákonné podmienky pre vznik práva na odpočítanie dane upravené v ust. § 49 až § 51 zákona o DPH.

41. V prejednávanej veci nebola sporná existencia výrobnéj linky, spornou bola otázka jej skutočného prenajímateľa. Dokazovaním správcu dane, tak ako je zachytené v administratívnom spise bolo, podľa názoru kasačného súdu, objektívne spochybnené prijatie deklarovaneho plnenia od prenajímateľa uvedeného na faktúre, čo je jednou zo základných podmienok pre uznanie práva na odpočet dane za prijaté zdaniteľné plnenie od platcu DPH (§ 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH). Zo zistení správcu dane nesporne vyplýva, že zo sťažovateľom predloženého daňového dokladu, v rámci preverovania pôvodu predmetu nájmu, absentuje reálny základ, tak vo vzťahu k deklarovaneému dodávateľovi služby, ako aj vo vzťahu k zákonom predpokladanému použitiu sťažovateľom prijatého zdaniteľného plnenia. Kasačný súd konštatoval, že zistenia daňových orgánov dostatočne preukázali neodstránenie pochybností o uskutočnení deklarovaneho zdaniteľného obchodu, na základe ktorého si sťažovateľ uplatnil právo na

odpočet dane.

42. Námiety sťažovateľa uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil ako neopodstatnené, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu kasačný súd podľa ust. § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

43. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa ust. § 167 ods. 1 a § 168 v spojení s ust. § 467 ods. 1 SSP tak, že účastníkom nepriznal nárok na náhradu trov konania, keďže sťažovateľ nebol v tomto konaní úspešný a žalovanému právo na náhradu trov v konaní pred správnymi súdmi zásadne neprináleží.

44. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu SR v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.